

176

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 19 marca 1938 r.

o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego i odszkodowania za nieszczęśliwe wypadki pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“.

Na podstawie art. 25 i 26 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“ (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 89, poz. 705), w brzmieniu zmienionym art. 11 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 239) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. o zaopatrzeniu emerytalnym i odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“ (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 74), w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 594), wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 10 ust. (4) otrzymuje brzmienie:

„(4) Pracownikowi, który po osiągnięciu co najmniej piętnastoletniej wysługi emerytalnej stał się trwale niezdolny do służby i przed rozwiązaniem stosunku służbowego utracił bez własnej winy w związku przyczynowym ze służbą trwale co najmniej 95% zdolności do zarobkowania, nie spowodowanej nieszczęśliwym wypadkiem, uprawniającej do odszkodowania z mocy § 41, dolicza się przy wymiarze zaopatrzenia emerytalnego 10 lat do okresu wysługi emerytalnej, osiągniętej na podstawie rozporządzenia niniejszego. W przypadkach, w których utrata 95% zdolności do zarobkowania nie pozostaje w związku przyczynowym ze służbą — doliczenie, o którym wyżej mowa, może nastąpić za zgodą Ministra Komunikacji.”;

2) w § 46 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Pracownikom, którzy w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego pełnili służbę na P. K. P., zalicza się do wysługi emerytalnej, osiągniętej na podstawie tego rozporządzenia, te okresy służby, pracy i studiów, które podlegały zaliczeniu na podstawie przepisów, obowiązujących do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, — przy uwzględnieniu następujących zasad:

1) z czasu służby w b. państwach zaborczych uwzględnia się jedynie okresy rzeczywistej służby, okresów natomiast, podlegających doliczeniu z tytułu korzystniejszego liczenia tej służby, nie uwzględnia się; zastrzeżenie to nie dotyczy osób, odznaczonych orderem

wojskowym „Virtuti Militari“ lub „Krzyżem Niepodległości“, jak również nie odnosi się do okresów służb, opłacanych półtorakrotną opłatą;

2) służbę wojskową, pełnioną w b. państwie zaborczym z poboru, mobilizacji lub ochotniczo, bez względu na odmienne przepisy emerytalne danego państwa zaborczego, wlicza się do wysługi emerytalnej jedynie w przypadku, gdy pełniącą tę służbę osoba już w b. państwie zaborczym uzyskała charakter funkcjonariusza państwowego lub zawodowego wojskowego albo gdy po odbyciu służby wojskowej przeszła bezpośrednio do służby państwowej polskiej, cywilnej lub wojskowej, bądź do służby w jednej z formacji wojskowych, uznanych przez Państwo Polskie;

3) za bezpośrednie przejście w rozumieniu pkt 2) uważa się wstąpienie do służby państwowej polskiej, cywilnej lub wojskowej, albo do służby w formacji wojskowej, uznanej przez Państwo Polskie, przed upływem miesiąca od daty opuszczenia służby wojskowej w b. państwie zaborczym;

4) w przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Minister Komunikacji może wyrazić zgodę na zaliczenie służby, nie odpowiadającej wskazanemu powyżej warunkowi bezpośredniego przejścia.”;

3) § 48 otrzymuje brzmienie:

„§ 48. (1) Do emerytów, wdów i sierot, którym przyznano i wymierzono zaopatrzenia i odszkodowania za nieszczęśliwe wypadki przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, do wdów i sierot po takich emerytach, zmarłych po dniu 31 stycznia 1934 r., tudzież do pracowników, którzy nie nabyli prawa do uposażenia na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“ (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 24), stosuje się w dalszym ciągu przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1932 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“ i o zaopatrzeniu pozostałych po tych pracownikach wdów i sierot, oraz o odszkodowaniu za nieszczęśliwe wypadki (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 577) z wyjątkiem przepisów § 5, 7, 8, 9, 11 ust. (5), § 13 ust. (7), § 14 ust. (2), § 15, 17, 21, 26, 35, 36 i 51 tego rozporządzenia.

(2) Emerytom, wdowom i sierotom, którym przy obliczaniu wysokości zaopatrzenia uwzględniono tylko trzy czwarte okresów z tytułu służby i pracy zawodowej w b. państwach zaborczych, uwzględnia się te okresy od dnia 1 lipca 1938 r. w pełnym wymiarze przy zastosowaniu zasad pkt 1) — 3) ust. (1) § 46.

(3) Zastosowanie przepisu ust. (2) nie może spowodować obniżenia wysokości zaopatrzeń, pobieranych przed dniem 1 lipca 1938 r.

(4) Jeżeli przy zastosowaniu przepisu ust. (2) okazało się, że wysługa emerytalna wynosi mniej aniżeli lat 15, wysokość zaopatrzenia określa się według zasad ust. (2) i (3) § 12.

(5) Przepisu ust. (2) nie stosuje się do emerytów, wdów i sierot, pobierających zaopatrzenie wyłącznie z tytułu służby w b. państwach zaborczych. Osobom tym z dniem 1 lipca 1938 r. zaprzestaje się potrącania 10% zaopatrzenia.

(6) Osobom, wymienionym w ust. (1), którym do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego wypłacano dodatek ekonomiczny na żonę, wypłaca się ten dodatek w dalszym ciągu. Wysokość dodatku oblicza się według przepisów § 13 ust. (1) i (2) powołanego w ust. (1) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1932 r.

(7) Do osób, wymienionych w ust. (1), stosuje się nadto przepisy § 3, 5, 7, 8, 10 ust. (8) i (9), § 13 ust. (2), § 14, 16, 18 ust. (1) pkt 4), § 20, 23 ust. (3), § 25, 27 ust. (1) pkt 4) i ust. (4), § 32 ust. (3), § 34, 35 i 49.

(8) Do osób, objętych ust. (1), stosuje się przepisy § 39 tylko wówczas, jeżeli osoby te nie skorzystały z podobnych praw na podstawie przepisów, którymi były objęte przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, a przepisy § 40 tylko w przypadkach śmierci, zaszłych po dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.”;

4) ilekroć w tekście rozporządzenia powołane są te ustępy paragrafów, których numeracja została zmieniona rozporządzeniem ni-

niejszym, powołania te ulegają odpowiedniej zmianie.

§ 2. (1) Począwszy od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego z zaopatrzeń emerytalnych, wdowich i sierocych, wymierzonych w punktach na podstawie przepisów, obowiązujących przed dniem 1 lutego 1934 r., będzie pobierana przy wypłatach miesięcznych rat opłata w wysokości 4% należnego zaopatrzenia. Od dnia 1 kwietnia 1939 r. wysokość wspomnianej opłaty zmniejszać się będzie co rok o 1% aż do dnia 1 kwietnia 1942 r., z którym to dniem pobieranie opłaty ustanie zupełnie.

(2) Opłata, przewidziana w ust. (1), będzie pobierana również od wszelkich dodatków do zaopatrzenia.

(3) Opłata, o której mowa w ust. (1) i (2), nie będzie pobierana od zaopatrzeń, których wysokość łącznie z dodatkami nie przekracza: dla emerytów — kwoty 100 zł, dla wdów — kwoty 50 zł, dla sierot zaś — kwoty 25 zł miesięcznie.

(4) Jeżeli przy zastosowaniu opłaty, o której mowa w ust. (1) i (2), okazało się że zaopatrzenie miałyby wynosić mniej, aniżeli 100 zł, 50 zł lub też 25 zł opłata będzie zmniejszona do kwoty, o którą zaopatrzenie przekracza normy, określone w ust. (3).

(5) Opłata, przewidziana w ust. (1) i (2), nie będzie pobierana również od zaopatrzeń emerytalnych osób, odznaczonych orderem wojskowym „Virtuti Militari” lub „Krzyżem Niepodległości z Mieczami”.

§ 3. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Komunikacji.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1938 r.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Komunikacji: *Ulrych*

177

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 marca 1938 r.

o przeniesieniu siedziby Izby Rzemieślniczej z Włocławka do Płocka.

Na podstawie art. 2 ust. (1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o izbach rzemieślniczych i ich związku (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 638) w brzmieniu ustalonym w art. 82 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia

1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976) zarządza się co następuje:

§ 1. Siedzibę Izby Rzemieślniczej we Włocławku przenosi się z dniem 1 kwietnia 1938 r. z Włocławka do Płocka.